

(Dibuix de Francesc Serra)

Serà que el món està gastat; potser de tant giravoltar, s'és afinat com una massa pastosa i els relleus tenen ja la patina del fregadis dels segles; però la caducitat del món reïx un capgirament de característiques que impel·leixen a pensar si en no llunyanes èpoques la raça humana civilitzada es regirà per una llei moral que ara creuríem digne solament d'una casa de perturbats mentals. I en el què més es constata potser la caducitat del món, és en l'extinció mica a, mica de l'espiritualitat fogosa del jovent, en la mena de preocupació (potser morbosa melancònia) de les edats primerenques de les il·lusions i les desil·lusions.

Repareu que l'home ara generalment no es troba jove fins que posseeix el control de les seves energies físiques; fins que pot discernir entre el prou i el massa; fins que és amo del fre de les passions i les conveniències. Però llavors, juntament amb aquestes constatacions acomodades, s'assabenta de l'horrible sorpresa de que els anys han passat, de que la vida té un paorós sentit de responsabilitat, de que deu les seves energies al ritme jornal·ler, al prestigi, a l'utilitat. L'home vell, és el jove.

Per contra, la jovenalla es perfila en un caire de seriositat senil que, si no fes riure, preocuparia. Ultra les condicions físiques que ostensiblement delaten un decaïment de la raça, les manifestacions morals són completament apagades; tenen lluïssor de brasa, en lloc de l'esclatant lluminositat de la flama. És característic dels temps que corren:

Un moment de meditació

una joventut afeccionada a la maduresa i experiència, a la crítica, als problemes freds de l'encasellatge en les normes dels pensadors acadèmics, sense heure

esment que aquells eren joves que rebassaven la joventut dels seus anys per a fiblar la mel de les joventuts tardorals, tan exquisides i quintaessenciades.

Es simpàtic i per tant encoratjador el propòsit d'injectar en els joves que destaquen, el sèrum de l'antibiòtic juvenívola; fer-los viure i exercitar-los en la fe d'aquest tresor que posseeixen en ells mateixos, en aquesta font de miracles i fantasies que poden dimanar abandonant-se a llur impuls primaverat.

Joves, a qui agraim per endavant l'atenció de llegir-nos: volgueu ésser joves abans que tot; sigueu tal com s'ou, encara que demà us semblin estranyes les vostres creacions. La joventut no és mai ridícula; sempre té l'encis del propi perfum. Els anys posaran experiència en vostres fogositats i boires que amortiguaran la radiació exuberant de vostra claredat, però mentrestant si un clar-obscur és adorable i un murmuri encisador, doneu vostra claror a dojo i eixordeu el món amb vostres sanes riallades.

Un vell sexagenari, al calor de la llar, feia la següent confidència. "Jo prou escriuria una novel·la d'amor, però em manca una aventura amorosa".

Sigueu joves! Ara; ara que en s'ou! No espereu a demà; perquè demà la joventut haurà partit per a sempre.

L'ALTRE